

[Janne Normann]

Der har også været talt om reklamefjernsyn. Det må vi tage afstand fra. I hvert fald er der jo ikke nogen besparelser for forbrugerne, som jo også er licensbetalerne, ved at få reklamer. Men da vi snart skal til at diskutere det igen, skal jeg ikke sige mere om reklame og monopol, men kun om det foreliggende lovforslag, at vi anser det for direkte skadeligt for demokratiet, for oplysningen og for alsidigheden, så vi kan ikke medvirke.

Steen Folke (VS):

Da vores kulturpolitiske ordfører, hr. Waldorff, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne give forslaget et par ord med på vejen. Det har taget centrum-demokraterne nøjagtig 9 måneder at barsle med en ordret gengivelse af deres radiolovsforslag. Det ville nok have været for meget at forvente, hvis man havde regnet med, at CD undervejs havde taget lidt ved lære af deres forskellige fadæser, specielt hr. Erhard Jakobsens vandgang i TVs afslutningsdebat.

Målet med dette forslag er at bruge statsmagten – og her folketinget – til at ramme de »rotter og muldvarpe«, som efter CDs mening arbejder i radio og TV, dels direkte ved, at medarbejderne ikke skal være repræsenteret i radiatorådet, dels mere indirekte ved, at man sætter reglerne for programvirksomhed ind i loven og på den måde får en formel mulighed for at bruge folketinget til at behandle de klagesager fra CD, som radiatorådet den ene gang efter den anden har afvist som det ukvalificerede humbug, det i virkeligheden er.

Hensigten er selvfølgelig at skærpe censurvirksomheden over for de medarbejdere, som ikke deler CDs opfattelser, og det er gud være lovet temmelig mange.

Man skal ikke tage det alvorligt, når CD vil ændre formålsparagraffen, så at den understreger borgernes ytringsfrihed. For det første er pointen her, at medarbejderne ikke må have nogen mening – CD gør jo, hvad de kan, for at mistænkeliggøre medarbejderne. For det andet er det klart, at hvis det skulle lykkes CD at få stoppet de forholdsvis få medarbejdere, som laver kritisk radio og TV, betyder det selvfølgelig også, at man lukker munden på de mennesker, som er de mest kvalificerede til at udtale sig om dette samfund, nemlig de ganske almindelige menne-

sker, som til daglig oplever konsekvenserne af krisepolitik, opskruet arbejdstempo, manglende trafikplanlægning osv. – men det er jo også det, som er CDs mål.

De retningslinjer for programvirksomheden, som man vil have ind i loven, er netop så vage, at et politisk flertal til enhver tid kan lave de fortolkninger, som passer dem, og hensigten med det såkaldte fairnessprincip, som ligger i punkt D, er klart nok at få et instrument til at forhindre kritik af myndigheder, virksomheder, enkeltpersoner osv.

Forslaget er i det hele taget et udmærket udtryk for, at CD er det førende mccarthyistiske parti herhjemme. Kravene om en stærkere statslig styring af kulturpolitikken passer meget fint med de kulturkontrolkomiteer, som CD vil have oprettet til at overvåge de forskellige kulturaktiviteter. Meningen er at intimidere og skræmme. Ved at have et net af inberetningskomiteer, som kan udnytte den centrale statsmagt til at fjerne bevillinger, til at fyre medarbejdere, til at stoppe kritiske programmer eller bare til at stå som en svævende trussel, vil man kunne regne med at kunne skabe den lov og orden, som CD altid er de første til at efterlyse. Det vækker erindringer om adskillige hel- og halvtotalitære samfund, også fra tidligere tider. Det er i virkeligheden temmelig uhyggeligt.

Steffensen (KrF):

Der er en hel del i dette lovforslag, kristeligt folkeparti har sympati for. Det gælder således lovforslagets intentioner om informationsfrihed, hensynet til borgernes ytringsfrihed og programudbuddets størst mulige alsidighed. Men spørgsmålet er jo rigtignok – og det omtales jo også i bemærkningerne – hvad der ligger i begrebet »alsidighed«. For det er åbenbart, at man forstår noget forskelligt derved.

Betyder alsidighed, at alle forskellige meninger og holdninger har lige stor ret til at komme til orde i lige stort omfang? Eller betyder det, at den enkelte udsendelse skal dække alle synspunkter og være neutral? Eller betyder det måske, at udsendelser godt kan udtrykke en ensidig stillingtagen, under henvisning til at andre udsendelser tillader de modsatte synspunkter at komme til orde?